

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyně Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **Ing. M. K.**
zastoupen advokátem JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D.,
sídlem Příběnická 1908, 390 01 Tábor
proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha

**o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 21. 11. 2016,
č. j. MHMP 1710568/2016**

takto:

- I.** Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 21. 11. 2016, č. j. MHMP 1710568/2016 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Michala Bernarda, Ph.D.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16, odbor výstavby, dopravy a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“) ze dne 29. 2. 2016, č. j. 003809/16/OVDŽP (dále též „rozhodnutí stavebního úřadu“ či „prvostupňové rozhodnutí“). Rozhodnutím stavebního úřadu byla zamítnuta žádost

žalobce o dodatečné povolení změny stavby – stavební úpravy a přístavby chaty č. ev. X. (dále jen „žádost“).

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval, že žalobce podal dne 6. 9. 2011 žádost o sdělení územně plánovací informace (dále jen „ÚPI“). Stavební úřad poskytl žalobci podle § 21 odst. 1 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu ve znění účinném do 31. 12. 2016 (dále jen „stavební zákon“) informace ohledně pozemků rekreační chaty parc. č. A., B. v katastrálním území R.. Ve sdělení bylo uvedeno, že se dotčené pozemky nacházejí v polyfunkčním území OB – čistě obytné, sloužící pro bydlení. Větší část pozemků se nachází v záplavovém území R. kategorie C - průtočném. V záplavovém území průtočném (C) se nesmí umísťovat stavby ani dočasné. Ze sdělení dále vyplývalo, že u stávající zkolaudované stavby č. ev. X. stavební úřad připouští pouze stavební úpravy v rámci stávajícího půdorysu a objemu stavby. Podle výpisu z katastru nemovitostí (dále jen „KN“) se stavba s č. ev. X. nachází jen na pozemku parc. č. B., druhý pozemek je zahrada. Ze zaměření doloženého ve složce ÚPI bylo možné dovodit, že stavba, o kterou bylo požádáno v září 2011, byla umístěna rovněž na pozemku parc. č. A. v k. ú. R.. V ÚPI je doloženo povolení k užívání stavby ze dne 20. 6. 1962, č. j. 911/1962, kde je uvedeno, že byla provedena změna oproti stavebnímu povolení – chata jiných rozměrů a tvaru. Dne 2. 11. 2012 podal žalobce ohlášení stavby, přičemž ze žádosti vyplývá, že stavebník provede stavební úpravy stávající stavby domu o výměře 54 m². Podle dokumentace představuje tato výměra stávající dům a vstupní venkovní schodiště, které jsou na pozemku parc. č. B.. Přístavby (na pozemku parc. č. A.) uvedené na půdoryse 1. NP by již výměru zvětšily. Stavební úřad vydal dne 19. 11. 2012 souhlas s provedením ohlášené stavby „*Stavební úpravy chaty č. ev. X.*“. Ze souhrnné zprávy vyplývá, že se jedná o rekreační objekt o zastavěné ploše hlavní stavby 54 m² a zděného přístavku o výměře 16 m². Z výkresu „*půdorys 1. NP – stav*“ však vyplývá, že na západní straně objektu se nachází přístavba. O jakou přístavbu se jedná, nebylo z doložených podkladů zřejmé, zároveň z nich nevyplývalo, že přístavba byla v minulosti povolena. Dne 21. 5. 2013 provedl stavební úřad kontrolní prohlídku stavby. Z pořízené fotodokumentace vyplývalo, že stavebník v roce 2013 nestavěl v souladu s ověřenou projektovou dokumentací. Porovnáním fotografie č. 3 a ověřené projektové dokumentace výkresu 1. NP – návrh (plocha oken) bylo možné dovodit, že již v dané době stavebník stavěl v rozporu s vydaným souhlasem s provedením ohlášené stavby. Dne 10. 2. 2015 podal žalobce žádost o dodatečné povolení stavby.
3. Předmětná stavba je v rozporu s územním plánem, protože pozemek parc. č. B. a větší část pozemku parc. č. A. v k. ú. R (na němž má být přístavba umístěna) leží v záplavovém území R. kategorie C – průtočném, ve kterém se nesmí umísťovat stavby ani dočasné. Projektová dokumentace není zpracována v souladu s vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), s vyhláškou č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby (dále jen „vyhláška č. 268/2009 Sb.“) a s vyhláškou č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb (dále jen „vyhláška č. 499/2006 Sb.“). Žalovaný neshledal pochybení v postupu stavebního úřadu, které by způsobovalo nezákonnost a vady rozhodnutí stavebního úřadu.
4. K odvolacím námitkám žalobce žalovaný uvedl, že na základě § 125 stavebního zákona je povinností vlastníka stavby uchovávat po celou dobu trvání stavby ověřenou dokumentaci odpovídající jejímu skutečnému provedení podle vydaných povolení. V případech, kdy dokumentace stavby nebyla vůbec pořízena, nedochovala se nebo není v náležitém stavu, je vlastník stavby povinen pořídit dokumentaci skutečného provedení stavby. Při změně

vlastnictví ke stavbě odevzdá dosavadní vlastník dokumentaci novému vlastníkovu stavby. Žalovaný konstatoval, že z dokladu Místního národního výboru v R. ze dne 19. 8. 1954 vyplývá, že stavebník zamýšlí postavit provizorní chatu o velikosti půdorysné 5 x 32 m s verandou. Ve spisovém materiálu se nachází doklad nazvaný jako povolení k užívání stavby z roku 1962, ze kterého vyplývá, že byla povolena podsklepená zděná chata, z ověřené situace z roku 1954 vyplývá velikost objektu cca 6 x 6. Žalobce si měl při uzavírání kupní smlouvy na stavbu zajistit veškeré doklady včetně ověřené projektové dokumentace ke stavbě. V případě, že by nebyla projektová dokumentace dochována, měl žalobce pořídit dokumentaci skutečného provedení stavby. Žalovaný proto jako nedůvodný odmítl odvolací důvod, v němž žalobce namítal, že upozorňoval na nesoulad údajů zaměření, výměry a výpisu z KN oproti skutečnému fyzickému stavu, přičemž do tohoto stavu nemohl zasáhnout, neboť objekt koupil v dobré víře, když součástí stavby byly i zděné přístavby pro hospodářské účely, které žalobce hodlal využít pro budoucí užívání.

5. K další odvolací námitce žalovaný uvedl, že v předložené projektové dokumentaci chybí posouzení změny stavby podle vyhlášky č. 501/2006 Sb., a podle vyhlášky č. 268/2009 Sb. Projektová dokumentace neobsahovala potřebné zákonné náležitosti podle vyhlášky č. 499/2006 Sb. Výkresová část neobsahuje legendu, tabulky materiálu. Z průvodní zprávy vyplývá, že součástí stavby je zděný přístavek v úrovni 1. PP, jehož stav při odborném ohledání byl označen za havarijní, doklad dokazující havarijní stav přístavku se ve spisovém materiálu nenacházel. Ze zprávy dále vyplývá, že součástí schválených stavebních prací byla i rekonstrukce přístavků - z předložených podkladů však nevyplývá, že přístavky byly v minulosti povoleny. Doklady dokazující povolení přístavků se rovněž ve spisovém materiálu nenacházely.
6. Pokud žalobce namítl, že odborné útvary Úřadu městské části měly podpořit jeho záměr využívat objekt po provedené rekonstrukci k trvalému bydlení, žalovaný zdůraznil, že případná změna v užívání stavby nebyla předmětem odvolacího řízení.
7. Oproti tvrzení žalobce žalovaný konstatoval, že z opatření obecné povahy ze dne 13. 10. 2014, sp. zn. 1021837/2014, č. j. MHMP-1419714/2014/OZP-II/Ka o stanovení záplavového území (dále též „OOP“) vyplývá, že se záplavové území týká pozemku č. B. v k. ú. R.. Podle platného územního plánu (výkresu č. 33 a výkresu č. 4) se oba pozemky parc. č. B. a A. v k. ú. R. nacházejí v záplavovém území – kategorie C – průtočné, v ploše s funkčním využitím OB – čistě obytné. Žalovaný uzavřel, že stavba je provedena v rozporu s územním plánem, přičemž souhlasil s odůvodněním, které stavební úřad uvedl na straně 2 a 3 prvostupňového rozhodnutí.
8. Žalovaný doplnil, že jak z výroku rozhodnutí stavebního úřadu, tak i z předložené projektové dokumentace vyplývá, že stavebníkovým záměrem je přístavba k chatě. V ÚPI je uvedeno, že u stávající zkolaudované stavby č. ev. X. stavební úřad připouští pouze stavební úpravy v rámci stávajícího půdorysu a objemu stavby. Bylo proto zřejmé, že žalobce nemohl provést plánovanou přístavbu ani terasu, jelikož tyto přístavby by byly v rozporu s územním plánem. Tento nesoulad s územním plánem musel být žalobci znám z územně plánovací dokumentace.
9. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce v **prvním žalobním bodě** namítl, že nesouhlasí s argumentací žalovaného ve vztahu k existenci záplavového území. Žalobce ve správním řízení prokázal, že bylo vydáno OOP, které významným způsobem redukuje rozsah záplavového území v místě stavby. Pochybení orgánů veřejné moci, že toto OOP jako územně analytický podklad ve smyslu § 26 stavebního zákona s konstitutivními

účinky k 28. 10. 2014 nebylo převzato do územně plánovací dokumentace, nemohlo jít k tíži žalobce. Uvedené platí tím spíše, že nový tzv. Metropolitní územní plán hl. m. Prahy bude podle veřejně dostupných informací schválen nejdříve v roce 2022 a podle dopisu žalovaného prvostupňového stavebnímu úřadu ze dne 11. 11. 2014 je pořizování změn stávajícího územního plánu z roku 1999 ukončeno. Pokud žalobce prokázal, že limit využití území ve smyslu § 26 stavebního zákona spočívající ve stanovení záplavového území nevylučuje umístění stavby, resp. tento limit je v územním plánu zakotven chybně, v rozporu s příslušným OOP příslušného správního orgánu, je zamítnutí odvolání žalovaným čistě s poukazem na nesoulad s územním plánem nezákonné, a to zvláště za situace, kdy dotčený orgán – správce předmětného vodního toku - vydal ke stavbě souhlasné stanovisko (dále jen „závazné stanovisko“). Postup obou správních orgánů byl v rozporu s jejich povinností zjistit skutečný stav věci a s povinností šetřit oprávněné zájmy žalobce jako účastníka řízení.

10. Ve **druhém žalobním bodě** žalobce namítl, že podle regulativů územního plánu pro tuto funkční plochu lze jako výjimečně přípustnou povolit přístavbu se zvýšením stávajícího půdorysu max. do 15 % oproti kolaudovanému stavu. Pokud stavební úřad argumentoval tím, že by se stávající půdorys zvětšil o více než 15 %, zřejmě tuto veličinu vztahoval ke skutečnému stavu, nikoli ke stavu kolaudovanému. Z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu toto nebylo zcela patrné. Stavební úřad pochybil, pokud neposoudil zvětšení půdorysu vůči rozhodnutí o užívání stavby z roku 1962 tak, jak vyžaduje příslušný regulativ územního plánu. Zároveň i při posouzení vůči skutečnému stavu bylo toto tvrzení stavebního úřadu nepravdivé. Jak vyplývá ze závazného stanoviska, došlo k dohodě s jednotlivými orgány veřejné správy na tom, že bude odstraněna existující stavba plechové garáže o půdorysu 16,4 m² a stavba altánu o půdorysu 9 m², k čemuž také ve skutečnosti došlo. V součtu se snížilo reálné zastavění pozemku, nově zastavěná plocha dle geometrického plánu, který byl součástí žádosti o dodatečné povolení stavby, je celkem 82 m², tedy méně než byl součet všech původních zastavěných ploch. To byl i důvod, proč správce předmětného vodního toku vydal souhlasné stanovisko. Postup obou správních orgánů je v rozporu s jejich povinností zjistit skutečný stav a s povinností šetřit zájmy žalobce.
11. Ve **třetím žalobním bodě** žalobce namítl, že povinnost vyžádat si něco v rámci kupní smlouvy je čistě soukromoprávní závazek, k jehož vyžadování nemá orgán veřejné moci žádné pravomoci. Zároveň namítl, že bylo povinností stavebního úřadu i žalovaného postupovat podle § 125 odst. 3 stavebního zákona a žalobci nařídit pořízení dokumentace skutečného provedení stavby. Správní orgány tedy nezjistily skutečný stav věci podle § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a porušily povinnost šetřit oprávněné zájmy žalobce (§ 2 odst. 3 správního řádu).
12. Ve **čtvrtém žalobním bodě** žalobce namítl, že pokud stavební úřad zamítl žádost postupem podle § 51 odst. 3 správního řádu, nebylo možné, aby žalovaný zdůvodňoval zamítnutí odvolání nedostatky projektové dokumentace ve vztahu k příslušným právním předpisům. Pokud stavební úřad nevyužil postupu podle § 51 odst. 3 správního řádu, bylo jeho povinností na tyto nedostatky žalobce upozornit a ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu mu pomoci vady odstranit či jej vyzvat k odstranění vad se stanovením přiměřené lhůty. Argumentace žalovaného byla proto nezákonná, neboť byla v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Za nesprávný úřední postup žalobce označil také postup stavebního úřadu, který zahájil řízení o dodatečném povolení stavby, řízení bylo přerušováno, žalobce byl

vyzýván k doplnění žádosti, nicméně následně, až téměř po roce, se stavební úřad rozhodl k využití postupu podle § 51 odst. 3 správního řádu.

13. V **pátém žalobním bodě** žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a je tedy v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný se vůbec nevyrovnal s některými odvolacími námitkami žalobce. Sice uvedl text odvolání žalobce kurzivou a tyto pasáže očísloval, což by evokovalo to, že se jedná o citaci, nicméně dle žalobce toto byla pouze jeho parafráze, notně nepřesná, přičemž na některé odvolací námitky nebyl vůbec brán zřetel. Například zcela zásadní odvolací námitka žalobce, že nedošlo ke zvětšení půdorysu stavby o více než 15 %, byla žalovaným zcela ignorována a zůstala nevypořádána. Stejně tak odvolací námitka, že žalobce nejednal svévolně, ale o všech svých krocích průběžně informoval stavební úřad s cílem dosáhnout akceptace stavby, nebyla žalovaným vypořádána.
14. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě k prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že podle platného územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy (dále též „Územní plán hl. m. Prahy“) schváleného usnesením zastupitelstva hl. m. Prahy č. 10/05 ze dne 9. 9. 1999, který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2000, včetně platných změn i změny č. Z 1000/00 vydané usnesením zastupitelstva hl. m. Prahy č. 30/86 ze dne 22. 10. 2009 formou opatření obecné povahy č. 6/2009 s účinností od 12. 11. 2009 je stále závazné vymezení záplavového území vodních toků dle Územního plánu hl. m. Prahy, tj. dle změny územního plánu č. 2746 vydané usnesením č. 31/12 zastupitelstva hl. m. Prahy ze dne 19. 9. 2013 (opatření obecné povahy č. 37/2013) účinné od 10. 10. 2013. Podle něj se pozemky záměru parc. č. B. a větší část pozemku A. v k. ú. R.nacházejí v záplavovém území – kategorie C – průtočné. V tomto území se nesmí umísťovat stavby trvalé ani dočasné. Žalobcem citované opatření obecné povahy ze dne 13. 10. 2014, sp. zn. 1021837/2014 nebylo zapracováno do změn Územního plánu hl. m. Prahy z toho důvodu, že nebyl dán podnět na změnu kategorií záplavového území. Sběr podnětů byl ukončen až do doby pořízení nového územního plánu usnesením Rady HMP č. 1856 ze dne 8. 10. 2013. Celoměstsky významnou změnou Územního plánu hl. m. Prahy č. Z2746/00, která se týkala aktualizací záplavových území Vltavy a Berounky a aktualizací aktivních zón na drobných vodních tocích na území hl. m. Prahy nebyly předmětné pozemky dotčeny a jejich větší část stále zůstává v kategorii C – průtočné. Žádné jiné podněty nebo probíhající pořizování změn se těchto ploch netýkají. Podle žalovaného je proto stavba provedena v rozporu s platným Územním plánem hl. m. Prahy.
15. Ke **druhému žalobnímu bodu** žalovaný konstatoval, že platný Územní plán hl. m. Prahy neobsahuje žádnou funkční plochu, v níž by bylo možné stavbu pro rodinnou rekreaci – chatu umístit. Vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „vyhláška č. 26/1999 Sb.“) rozlišovala chaty, které se mohly umísťovat na území hl. m. Prahy pouze v zahrádkářských osadách, stavby pro individuální rekreaci na území hl. m. Prahy se umísťovat nesměly. Pojem zahrádkářská chata je uveden v Územním plánu hl. m. Prahy (kde však není nijak vysvětlen), s pojmem stavba pro individuální rekreaci Územní plán hl. m. Prahy nepracuje. V současné době platí na území hl. m. Prahy nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze, podle kterého se připouští možnost ve zvlášť odůvodněných případech povolit stavbu pro rodinnou rekreaci na území hl. m. Prahy, ale pouze ve funkční ploše, kde územní plán stavby zahrádkářských chat připouští, nicméně v polyfunkční ploše OB – čistě obytné nelze stavby pro individuální rekreaci v žádném případě povolit. Podle oddílu

3 odst. 2 Opatření obecné povahy č. 6/2009 Sb. hl. m. Prahy platí, že u stávajících staveb, kolaudovaných ke dni nabytí účinnosti územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, tj. 1. 1. 2000, jejichž využití neodpovídá funkčnímu využití, ve kterém jsou umístěny, mohou být prováděny stavební úpravy jen za předpokladu, že nedojde k zvětšení zastavěné plochy ani objemu stavby, ani ke změně funkčního využití. Každá změna zastavěné plochy a objemu a změna funkčního využití musí být posouzena jako výjimečně přípustná stavba. Jako výjimečně přípustnou stavbu lze v těchto případech povolit nástavbu o 1 podlaží, zvětšení stávajícího půdorysu stavby max. o 15 % a změnu funkčního využití oproti stavu kolaudovanému ke dni nabytí účinnosti územního plánu.

16. Objekt č. ev. X. je součástí zástavby rodinných domů (původně chat). Stavba byla původně povolena výměrem Místního národního výboru R.zn. Y-XI ze dne Z. jako stavba půdorysných rozměrů cca 6 x 6 m. Ze spisového materiálu vyplývá, že povolení k užívání stavby rekreační chaty bylo vydáno komisí výstavby Místního národního výboru R. č. j. V. s tím, že namísto typizované dřevěné chaty byla provedena chata vyzdívaná z tvárnic, jiných rozměrů a tvaru. V citovaném rozhodnutí však nebyly uvedeny konkrétní rozměry chaty ani výměra zastavěné plochy. Z kopie znaleckého posudku vypracovaného pro úplatný převod chaty v roce 1983 vyplývá, že chata má rozměry 6,1 x 7,8 + 2,35 x 0,58 m, tedy zastavěná plocha je cca 49 m². Podle výpisu z KN, list vlastnictví č. Y, se stavba s číslem evidenčním X nachází jen na pozemku parc. č. B, zastavěná plocha a nádvoří o výměře 54 m². Kolaudovanou zastavěnou plochu chaty nelze ze spisu přesně zjistit.
17. Z fotodokumentace pořízené při kontrolní prohlídce dne 21. 5. 2013 vyplývá, že žalobce v roce 2013 nestavěl v souladu s ověřenou projektovou dokumentací.
18. Žalovaný uvedl, že 15 % navýšení půdorysu odpovídá ploše:
 - 41,4 m² oproti povolenému stavu z roku 1954,
 - 56,5 m² oproti stavu v roce 1983, kdy byl učiněn znalecký odhad, za předpokladu nezměněného stavu od neznámého přesného údaje v době kolaudace v roce 1962,
 - 62 m² oproti stavu v roce 2012 při vydávání souhlasu s ohlášenými stavebními úpravami.
19. V žádosti o dodatečné povolení stavby žalobce uvedl zastavěnou plochu 70 m². Tím, že byla odstraněna zřejmě nepovolená stavba garáže, dále stavba altánu, a že se tím pádem zmenšil součet všech původních zastavěných ploch pozemku, se nic neměnilo na překročení dovoleného procenta zvětšení zastavěné plochy stavby oproti kolaudovanému stavu. Zastavěnost pozemku s tímto nesouvisela. Odbor ochrany prostředí MHMP ve svém stanovisku posuzoval studii ke stavebním úpravám chaty pouze z pozice správce R.. Tento odbor však není oprávněn posuzovat soulad změny stavby s územním plánem.
20. Ke **třetímu žalobnímu bodu** žalovaný uvedl, že stavební úřad sice pochybil tím, že vydal souhlas s provedením ohlášené stavby, to ale nemění nic na skutečnosti, že předmětná stavba byla provedena v rozporu s platným územním plánem a v záplavovém území. Bylo povinností nejen stavebního úřadu, ale i žalobce vědět, že se předmětná stavba nachází v záplavovém území.
21. Ke **čtvrtému žalobnímu bodu** žalovaný zdůraznil, že samotné nedostatky projektové dokumentace nebyly důvodem k zamítnutí žádosti. Stavební úřad a následně žalovaný posuzovali žádost komplexně. Správní orgán v souladu s § 51 odst. 3 správního řádu žádost zamítne, existuje-li skutečnost, která neumožňuje žádosti vyhovět. Za takovou skutečnost lze v řízení o dodatečném povolení stavby považovat rozpor projednávané stavby s územním plánem. Výzva stavebního úřadu k odstranění vad žádosti, resp. k odstranění vad dokumentace, tedy byla nadbytečná.

22. K **pátému žalobnímu bodu** žalovaný konstatoval, že předmětná stavba je v rozporu s územním plánem, protože pozemek parc. č. B. a větší část pozemku parc. č. A. (v níž je přístavba umístěna) leží v záplavovém území R.kategorie C – průtočném, ve kterém se nesmí umísťovat stavby trvalé ani dočasné. Je taktéž zřejmé, že u předmětné stavby došlo k navýšení půdorysu nad povolených 15 %.
23. V replíce k vyjádření žalovaného žalobce setrval na svém přesvědčení, že nemůže jít k jeho tíži, pokud nebylo OOP převzato do územně plánovací dokumentace. Uvedl, že změny Územního plánu hl. m. Prahy se nadále pořizují a žalobce nemůže být trestán za to, že někdo opomněl takový podnět do územního plánu podat. Pokud žalobce prokázal, že limit využití území ve smyslu § 26 stavebního zákona spočívající ve stanovení záplavového území nevylučuje umístění stavby, resp. tento limit je v územním plánu zakotven chybně, v rozporu s příslušným opatřením obecné povahy, je zamítnutí jeho odvolání nezákonné.
24. Pokud žalovaný uvedl, že kolaudovanou zastavěnou plochu chaty nelze ze spisu přesně zjistit, potvrdil tím, že postup obou správních orgánů byl v rozporu s jejich povinností zjistit skutečný stav věci a šetřit oprávněné zájmy žalobce. Z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu není zcela patrné, ve vztahu k jaké veličině stavební úřad zvětšení posuzoval. Žalobce souhlasil s tvrzením žalovaného, že dotčený orgán – správce předmětného vodního toku – není nadán pravomocí přezkoumávat soulad s územním plánem. Za situace, kdy tento dotčený orgán po provedené prohlídce stavby uvedl určité skutečnosti, věc takto vyhodnotil a na jejich základě vydal souhlasné stanovisko, bylo povinností obou stavebních úřadů k nim přihlížet a v řízení se s nimi náležitě vyrovnat, včetně adekvátního odůvodnění.
25. Žalovaný nijak neprokázal tvrzenou urgenci stavebního úřadu z roku 1963. Nadto by se jednalo o pochybení stavebního úřadu, nikoli žalobce. Stejně tak tvrzení žalovaného, že stavební úřad pochybil, že vydal souhlas s provedením ohlášené stavby, považoval žalobce za nerelevantní. Platí zde totiž zásada presumpce správnosti vydaných rozhodnutí orgánu veřejné moci. Povinností správních orgánů tedy bylo nařídít žalobci pořízení dokumentace skutečného provedení stavby, pokud usoudily, že je pro to důvod.
26. Žalobce dále uvedl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že nedostatky projektové dokumentace byly důvodem, resp. jedním z důvodů pro zamítnutí jeho odvolání. Žalovaný shledal druhou odvolací námitku za nedůvodnou právě s poukazem na to, že v projektové dokumentaci chybí posouzení stavby dle příslušných předpisů o obecných technických požadavcích na využívání území a na stavby a s tím, že projektová dokumentace neobsahuje potřebné náležitosti vyhlášky č. 499/2006 Sb. Nedostatky projektové dokumentace jako důvod pro zamítnutí odvolání žalovaný zopakoval i na straně 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
27. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).
28. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
29. Podle § 3 správního řádu platí, že *nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
30. Podle § 51 odst. 3 správního řádu platí, že *je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.*

31. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákoníku platí, že *stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.*
32. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákoníku platí, že *stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.*
33. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákoníku platí, že *stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že*
a) *není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,*
b) *není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,*
c) *není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.*
Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.
34. Podle Územního plánu hl. m. Prahy, Přílohy 1 - Regulativy funkčního a prostorového uspořádání území hlavního města Prahy, *u stávajících staveb, kolaudovaných ke dni nabytí účinnosti územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, tj. 1. 1. 2000, jejichž využití neodpovídá funkčnímu využití, ve kterém jsou umístěny, mohou být prováděny stavební úpravy bez posouzení výjimečně přípustné stavby jen za předpokladu, že nedojde k zvětšení zastavěné plochy ani objemu stavby, ani ke změně funkčního využití. Každá změna zastavěné plochy a objemu a změna funkčního využití musí být posouzena jako výjimečně přípustná stavba. Jako výjimečně přípustnou stavbu lze v těchto případech povolit nástavbu o 1 podlaží, zvětšení stávajícího půdorysu stavby max. o 15% a změnu funkčního využití oproti stavu kolaudovanému ke dni nabytí účinnosti územního plánu, při kterém výrazným způsobem nedojde ke zhoršení životního prostředí a jiného znehodnocení nebo ohrožení navazujících ploch a funkcí.*
35. Úvodem soud konstatuje, že předmětná stavba se nachází v polyfunkčním území, dle Územního plánu hl. m. Prahy sloužícího pro bydlení OB – čistě obytné. Dne 10. 2. 2015 podal žalobce žádost o dodatečné změny stavby, které popsal jako stavební úpravy chaty.

Stavební úřad žádost zamítl s tím, že záměr umístění stavby (přístavby chaty) jako stavby pro rodinnou rekreaci není v souladu s funkčním využitím území, přičemž umístěním změny stavby (přístavby chaty) by se stávající půdorys zvětšil o více než 15 %. Zároveň stavební záměr umístění změny stavby nebyl v souladu ani vzhledem k tomu, že se pozemky nacházejí v záplavovém území R. kategorie C – průtočném. Rozhodnutí stavebního úřadu následně aprobevoval žalovaný napadeným rozhodnutím.

36. V **prvním žalobním bodě** žalobce namítal, že bylo vydáno opatření obecné povahy ze dne 13. 10. 2014, sp. zn. 1021837/2014 o stanovení záplavového území s tím, že toto opatření obecné povahy mělo být považováno za územně analytický podklad ve smyslu § 26 stavebního zákona s konstitutivními účinky ke dni 28. 10. 2014, a že stanovení záplavového území bylo v územním plánu zakotveno chybně, v rozporu s tímto opatřením.
37. Soud souhlasí se žalobcem, že stanovené záplavové území a vymezená aktivní zóna záplavového území R. dle uvedeného opatření obecné povahy jsou závazným podkladem pro územní plánování v dotčeném území a musí být zahrnuty do jednotlivých stupňů územně plánovací dokumentace v souladu s vyhláškou č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti. Jak už však ve vyjádření upozornil žalovaný, uvedené opatření obecné povahy nebylo zpracováno do změn Územního plánu hl. m. Prahy, neboť nebyl dán podnět na změnu kategorií záplavového území, přičemž změnou Územního plánu hl. m. Prahy, jež se týkala aktualizací záplavových území Vltavy a Berounky a aktualizací aktivních zón na drobných vodních tocích na území hl. m. Prahy, nebyly předmětné pozemky žalobce dotčeny.
38. Ve smyslu § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona byl stavební úřad v rámci řízení o dodatečném povolení stavby povinen posuzovat soulad umístění stavby ve vztahu k cílům a úkolům územního plánování a politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území. Stavební úřad tak byl v době rozhodování o žádosti žalobce vázán platným a účinným Územním plánem hl. m. Prahy.
39. Územní plán stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání, uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury; vymezuje zastavěné území, plochy a koridory, zejména zastavitelné plochy a plochy vymezené ke změně stávající zástavby, k obnově nebo opětovnému využití znehodnoceného území pro veřejně prospěšné stavby, pro veřejně prospěšná opatření a pro územní rezervy a stanoví podmínky pro využití těchto ploch a koridorů (srov. § 43 odst. 1 stavebního zákona). Podle § 43 odst. 3 stavebního zákona *územní plán v souvislostech a podrobnostech území obce zpřesňuje a rozvíjí cíle a úkoly územního plánování v souladu se zásadami územního rozvoje kraje a s politikou územního rozvoje. Územní plán ani vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území nesmí obsahovat podrobnosti náležející svým obsahem regulačnímu plánu nebo územním rozhodnutím*. Stavební úřad byl tedy vázán obsahem Územního plánu hl. m. Prahy, na jehož podkladě správně vyhodnotil, že pozemky žalobce se nacházejí v záplavovém území vodních toků. Tímto závazným vymezením byl stavební úřad podle stavebního zákona vázán a při svém rozhodování jej musel respektovat. Na základě toho musel dospět k jednoznačnému závěru, že stavba žalobce je v rozporu s územním plánem. Nic na tom nemohlo změnit žalobcem odkazované, avšak do Územního plánu hl. m. Prahy nezpracované opatření obecné

povahy ze dne 13. 10. 2014, sp. zn. 1021837/2014, které mělo rozsah záplavového území v místě stavby redukovat.

40. Stavební úřad tedy postupoval správně, posuzoval-li soulad žádosti žalobce o dodatečné stavební povolení s Územním plánem hl. m. Prahy platným a účinným v době rozhodnutí stavebního úřadu. První žalobní námitka tak důvodná není.
41. Ve **druhém žalobním bodě** žalobce namítal, že závěr stavebního úřadu, že by se stávající půdorys stavby zvětšil o více než 15 %, což by bylo v rozporu s regulativy Územního plánu hl. m. Prahy, nebyl správný.
42. Soud v rozhodnutí stavebního úřadu ověřil, že tento skutečně uvedl, že přístavbou chaty by se stávající půdorys stavby zvětšil o více než 15 %, přičemž z tohoto důvodu přístavbu nemohl povolit ani jako výjimečně přípustnou. Tento svůj závěr stavební úřad odůvodnil velmi stroze, když uvedl pouze to, že *„[u] stávajících staveb (stávající rekreační chata č. ev. X.), kolaudovaných ke dni nabytí účinnosti územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, jejichž využití neodpovídá funkčnímu využití, ve kterém jsou umístěny, mohou být prováděny pouze stavební úpravy, kdy nedojde ke zvětšení zastavěné plochy ani objemu stavby. Jako výjimečně přípustnou stavbu lze povolit nástavbu jednoho podlaží a zvětšení stávajícího půdorysu stavby max. o 15% oproti kolaudovanému stavu.“* (strana 3 rozhodnutí stavebního úřadu). S tímto tvrzením žalobce nesouhlasil již v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, v němž uvedl, že *„[n]ení ani skutečností, že by stavebními úpravami původního půdorysu došlo k navýšení zastavěné plochy o 15% a více. Realizované stavební úpravy byly striktně prováděny na stávajících konstrukcích (doložitelné i v současném stavu) a k navýšení mohlo dojít maximálně o 3% v důsledku izolačního obkladu stavby na síle 12 cm vně zděných nosných konstrukcí.“*
43. Žalobci je třeba přisvědčit, že žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí na tuto žalobní námitku nikterak konkrétně nereagoval a neuvedl, jak dospěl k závěru, že dodatečné povolení stavby nebylo z důvodů uvedených v regulačním plánu možné vydat. Jako výjimečně přípustnou stavbu lze v těchto případech povolit nástavbu o 1 podlaží, zvětšení stávajícího půdorysu stavby maximálně o 15% a změnu funkčního využití oproti stavu kolaudovanému ke dni nabytí účinnosti územního plánu. Z rozhodnutí stavebního úřadu nevyplývá, k jakému zvětšení stavby oproti kolaudovanému stavu mělo dojít a toto nelze zjistit ani z napadeného rozhodnutí, přestože v něm žalovaný doplnil, že půdorys stavby v roce 1954 měl činit 36 m², resp. v roce 2012 měla zastavěná plocha hlavní stavby činit 54 m². Ani z jednoho rozhodnutí správních orgánů však není zřejmé, jaký byl stav kolaudovaný ke dni nabytí účinnosti územního plánu. Nadto ve vyjádření k žalobě žalovaný dokonce doplnil, že kolaudovanou zastavěnou plochu chaty nelze ze spisu přesně zjistit.
44. Z vyjádření žalovaného lze dovodit, že až na základě podané žaloby se pokusil své rozhodnutí dodatečně odůvodnit a vysvětlit, jak dospěl k závěru, že by dodatečně povolenou přístavbou došlo ke zvětšení zastavěné stavby oproti stavu kolaudovanému. Jinými slovy řečeno stavební úřad i žalovaný v napadeném rozhodnutí údajně překročení maximálního možného zvětšení stávajícího půdorysu stavby ve výši 15 %, při jehož dodržení by případně bylo možné ve výjimečných případech stavbu povolit, pouze konstatovali, přičemž teprve ve vyjádření k žalobě žalovaný poukazoval na některé důvody, pro které k tomuto závěru dospěl. K tomu je však nutno uvést, že absence dostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí nemůže být dodatečně zhojena vyjádřením žalovaného k žalobě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008–71 či ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 As 110/2008–99). Nadto i

toto vyjádření k žalobě je samo o sobě vnitřně rozporné, neboť žalovaný v něm na jednu stranu tvrdí, že kolaudovanou zastavěnou plochu chaty nelze ze spisu přesně zjistit, na stranu druhou uvedl, stejně jako v napadeném rozhodnutí, že dodatečně povolenou přístavbou došlo ke zvětšení zastavěné stavby oproti stavu kolaudovanému.

45. Soudu nezbývá než konstatovat, že z rozhodnutí stavebního úřadu ani z napadeného rozhodnutí nelze zjistit konkrétní důvody vedoucí k závěru, že by přístavbou chaty, pro kterou mělo být vydáno dodatečné stavební povolení, došlo ke zvýšení stávajícího půdorysu stavby přesahujícimu 15 %, pro který by nebylo možné aplikovat výjimečné povolení stavby tak, jak je předpokládáno v regulativu Územního plánu hl. m. Prahy. Nadto se žalovaný, přestože žalobce v podaném odvolání výslovně nesouhlasil s tímto závěrem stavebního úřadu, touto odvolací námitkou nikterak nezabýval a postup a úvahy stavebního úřadu nevysvětlil. Napadené rozhodnutí tak v této části zatížil vadou nepřezkoumatelnosti.
46. Ve **třetím žalobním bodě** žalobce namítal porušení zásad správního řízení, neboť správní orgány nezjistily skutečný stav věci a porušily povinnost šetřit oprávněné zájmy žalobce.
47. K tomuto soud uvádí, že v ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, jehož porušení žalobce namítá, je správnímu orgánu stanovena povinnost zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. *„Dále pak v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“* Uvedené je projevem zásady vyšetřovací (vyhledávací). (Potěšil L., a kol., Správní řád. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2020, s. 297.) Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 30. 6. 2011, č. j. 2 As 78/2010-49 doplnil, že *„[z] důvodu § 50 odst. 3 se jednoznačně podává, že řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je výlučně ovládáno zásadou vyšetřovací; rovněž je zde zdůrazněna i zásada objektivního, nestranného přístupu, kdy je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti, tedy i ty, které svědčí ve prospěch osoby, které má být povinnost (proti její vůli) uložena. Je to tedy správní orgán, který nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti. (...) Pokud se účastník takového řízení rozhodne žádné důkazy na svou obranu nenavrhnout, může se to nepochybně odrazit na skutkovém stavu, který bude správní orgán považovat za dostatečně zjištěný a který nebude (objektivně vzato) zohledňovat aspekty věci, o kterých se účastník řízení nezmínil (ačkoli by mu byly ku prospěchu) a správnímu orgánu nejsou známy; na straně druhé to však nikterak neomezuje vyšetřovací činnost správního orgánu, který je v těchto případech vždy povinen sám zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce“.*
48. V nyní projednávané věci se však jednalo o řízení zahájené na návrh žalobce, nikoliv o řízení, ve kterém by žalobci mohla být uložena povinnost. Tvzení žalobce, že správní orgány postupovaly v rozporu s tímto ustanovením, tedy není opodstatněné, jelikož žalovaný nemusel vycházet z tzv. vyšetřovacího principu. Na základě shora uvedeného správní orgány nemusely automaticky postupovat tak, jak předpokládá ustanovení § 125 odst. 3 stavebního zákona.
49. Nad rámec výše uvedeného soud uvádí, že oprávněné zájmy žalobce, jak je vnímá ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu, bezprostředně souvisí zejména se zásadou právní jistoty a se zásadou presumpce správnosti aktů veřejné správy, přičemž stejně tak důležitý je pojem tzv. „dobré víry“ ve vztahu k jednání účastníka řízení. V tomto ohledu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 94/2011-102, podle něhož *„[p]od pojmem dobrá víra je v tomto případě nutno chápat objektivně posuzované*

vědomí jedince o souladu jednání s právem. Jinými slovy, dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu právem. (...) Samotná nevědomost tedy nepředstavuje dobrou víru. K naplnění dobré víry je navíc potřeba objektivní nemožnost rozpoznat skutečný stav věci. Taková nemožnost v daném případě nenastala.“ Pokud by žalobce před zahájením realizace stavby požádal stavební úřad o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení, vytýkané vady by byly zjištěny ještě před zahájením stavby a žalobce by tím ušetřil čas, energii i finanční prostředky.

50. Ve **čtvrtém žalobním bodě** žalovaný namítal, že za situace, kdy stavební úřad žádost žalobce zamítl podle ustanovení § 51 odst. 3 správního řádu, nebylo možné, aby žalovaný zdůvodňoval zamítnutí odvolání žalobce nedostatky projektové dokumentace ve vztahu k příslušným právním předpisům.
51. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že důvodem zamítnutí žádosti nebyly nedostatky projektové dokumentace, které žalovaný uvedl nad rámec svých úvah. Správní orgány svou pravomoc využily toliko k účelu, k němuž jim byla zákonem svěřena, a žádost žalobce o dodatečné povolení stavby posoudily z hlediska zákonných podmínek podle § 129 odst. 3 stavebního zákona. Dospěly přitom k závěru, že nebyla splněna již první kumulativní podmínka uvedená v § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona, neboť stavba žalobce měla být realizována v rozporu s Územním plánem hl. m. Prahy, a zároveň na ni nebylo možné aplikovat výjimku stanovenou v regulativu Územního plánu hl. m. Prahy. Jelikož správní orgány dospěly k závěru, že bez splnění této podmínky nebylo možné stavbu dodatečně povolit, již tímto zjištěním postavily dle svých uvážení najisto, že žádosti žalobce nebude možné vyhovět. Takový postup je v souladu se zásadou materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu. Jak však již soud uvedl výše, některé závěry správních orgánů nebylo možné přezkoumat, jelikož nebyly v rozhodnutích náležitě odůvodněny. Obecně však soud ve shodě s judikaturou Nejvyššího správního soudu poukazuje na to, že ustanovení § 51 odst. 3 správního řádu je projevem zásady procesní ekonomie. V situaci, kdy správní orgán zjistí existenci skutečnosti znemožňující vyhovění žádosti (v souzené věci byl takovou skutečností rozpor stavby s Územním plánem hl. m. Prahy), nemá smysl zjišťovat, zda byly splněny podmínky další, neboť správní orgány by žádosti žalobce nemohly vyhovět ani při splnění všech ostatních zákonných podmínek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 4 As 81/2013-24)
52. Žalobci lze nicméně dát za pravdu, že výzvy k doplnění, resp. k odstranění vad dokumentace byly nadbytečné, jestliže stavební úřad seznal důvody k zamítnutí žádosti žalobce z důvodů uvedených v ustanovení § 51 odst. 3 správního řádu. Stavební úřad v tomto směru nepostupoval zcela ekonomicky, což ostatně potvrdil i žalovaný, který ve vyjádření k žalobě tuto výzvu stavebního úřadu označil za nadbytečnou. Nadbytečná výzva stavebního úřadu však nemohla sama o sobě způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jak již soud uvedl výše, správní orgány pochybily zejména v tom, že své závěry nedostatečně odůvodnily.
53. V **pátém žalobním bodě** žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný se nevypořádal se všemi odvolacími námitkami.
54. Žalobce namítal, že nebyla vypořádána jeho odvolací námitka, že nejednal svévolně, ale o všech krocích průběžně informoval stavební úřad s cílem dosáhnout akceptace stavby. K tomu soud uvádí, že stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí nikterak neuvedl, že by žalobce jednal svévolně, nadto tuto úvahu vydedukoval a zmínil až sám žalobce v podaném odvolání. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na straně 2-3 podrobně popsal průběh

správního řízení i jemu předcházející, pro věc důležité skutečnosti, které popisují jednání žalobce v době před i v průběhu správního řízení v nyní projednávané věci. Z popisu těchto skutečností nelze nabýt dojmu, že by snad žalobce jednal svévolně, tj. že by bezohledně uplatňoval vlastní vůli.

55. Problematikou úplnosti vypořádávání odvolacích námitek se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud i Ústavní soud. Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 12. 9. 2018, č.j. 9 Ads 334/2017-40 uvedl, že „[r]ozhodující orgán nemusí vypořádat každou námitku, ale postačí komplexní argumentace, což nesčetněkrát judikoval Nejvyšší správní soud i Ústavní soud. Viz např. rozsudek NSS ze dne 5. 6. 2017, č. j. 7 Ads 74/2017 - 31, který se týká rozhodnutí soudu, tím spíše nelze nic takového požadovat po odvolacím správním orgánu, který je při svém rozhodování vázán relativně krátkými lhůtami a musí posoudit mimořádné množství napadených věcí. Odvolací rozhodnutí nemůže svým rozsahem ani svou hloubkou aspirovat na vědecký rozbor s důkladným vypořádáním veškeré relevantní judikatury.“ V napadeném rozhodnutí je jasně a jednoznačně uvedeno, jak odvolací orgán rozhodl o odvolání, z jakých důvodů tak učinil, jakož i to, jak uvažil o většině odvolacích námitek a tvrzení žalobce, vyjma jedné, pro posouzení věci rozhodné skutečnosti. Žalovaný se nikterak nevyjádřil k odvolací námitce žalobce, že nedošlo ke zvětšení půdorysu stavby o více než 15 %. Touto odvolací námitkou se vůbec nezabýval, přičemž v rozhodnutí stavebního úřadu je tato skutečnost pouze konstatována a není odůvodněna. V této části tak napadené rozhodnutí žalovaný zatížil vadou nepřezkoumatelnosti.
56. Lze uzavřít, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakými úvahami se žalovaný řídil při rozhodování o tom, které skutečnosti jej vedly k závěru, že nebylo možné povolit přístavbu z důvodu, že by stávající půdorys stavby překročil limit 15 % oproti stavu kolaudovanému ke dni nabytí účinnosti územního plánu. Ani přes zcela jednoznačně formulovanou odvolací námitku popírající důvodnosti tohoto tvrzení stavebního úřadu se žalovaný s touto námitkou nikterak nevypořádal a odůvodnění stavebního úřadu v tomto směru nedoplnil.
57. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. rozsudkem bez jednání zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Na žalovaném v dalším řízení bude, aby řádně posoudil důvody, pro které považoval za nemožné uplatnit výjimečné dodatečné povolení zvětšení stávajícího půdorysu stavby ve smyslu Územního plánu hl. m. Prahy, resp. jeho regulativu, vypořádal se se všemi odvolacími námitkami a své rozhodnutí náležitě odůvodnil.
58. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem tvořených zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále náhradu nákladů za právní zastoupení za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci a sepsí žaloby) a dva režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 6 800 Kč podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Za účelně vynaložené náklady soud nepovažoval náklady na repliku k vyjádření žalovaného, neboť v ní žalobce pouze zopakoval již dříve předestřenou argumentaci. Z důvodu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových

výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, tj. o částku 1 428 Kč. Celková výše žalobci přiznaných nákladů tak činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 16. prosince 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu